

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 15 maja 2013 r.

Poz. 1874

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.339.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 7 maja 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2001 r., Nr 142, poz. 1591; późn.zm.), stwierdzam nieważność uchwały Nr XXXI/306/2013 Rady Gminy Gietrzwałd z dnia 28 marca 2013 r. „w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Gietrzwałd, w obrębie Woryty”, w zakresie:

1. § 5 ust. 3
2. § 7 ust. 3 pkt 1
3. § 11 ust. 3 pkt 4
4. § 11 ust. 5 pkt 3

Uzasadnienie:

Uchwałą wskazaną na wstępie, Rada Gminy Gietrzwałd, powołując jako podstawę art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 2003 r., Nr 80, poz. 717; późn.zm.), uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w obrębie Woryty, gmina Gietrzwałd.

W § 5 ust. 3 uchwały, Rada postanowiła, że na całym obszarze planu dopuszcza się lokalizację wszelkich zadań służących realizacji inwestycji celu publicznego związanych z infrastrukturą techniczną, przy czym ich realizacja na poszczególnych terenach musi być zgodna z przepisami odrębnymi.

Podobne zapisy Rada zawarła w treści § 11 ust. 3 pkt 4 oraz ust. 5 pkt 3 uchwały, postanawiając, iż dopuszcza się lokalizację nowych przepompowni i trafostacji, w miarę potrzeb, zgodnie z przepisami odrębnymi.

Ponadto, w zapisach dotyczących ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej, Rada postanowiła, że wszelkie inwestycje w strefie ochrony konserwatorskiej wymagają poprzedzenia ich archeologicznymi badaniami sondażowymi, na które należy uzyskać pozwolenie Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

W ocenie organu nadzoru zakwestionowane powyżej zapisy w sposób istotny naruszają prawo – w tym w szczególności przepis art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zakreślające materię podlegającą regulacji na gruncie uchwał w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Rada Gminy Gietrzwałd przekroczyła granice władztwa planistycznego.

Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na

szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego (tak m.in. wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, patrz przy tym na wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 oraz WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09, także rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 4 kwietnia 2012 r. znak: IFIII.4131.26.12 oraz Wojewody Mazowieckiego z dnia 21 marca 2012 r. znak: LEX-I.4131.14.2012.MZ1). Plan miejscowy nie jest aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju niewiążące sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów. Zamieszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji o charakterze informacyjnym stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, skutkujące nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację (tak m.in. wyrok NSA z dnia 2 grudnia 2012 r. sygn. II OSK 2096/10). Badana uchwała łamie w/w zasady wprowadzając przepisy otwarte, uzależniające sposób zagospodarowania terenów od spełnienia warunków przyszłych (zapisy § 5 ust. 3, § 11 ust. 3 pkt 4 oraz ust. 5 pkt 3 uchwały).

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może także regulować kwestii prawnych w zakresie materii regulowanej w normach prawnych wyższego rzędu (§ 7 ust. 3 pkt 1) uchwały). Sposób realizacji inwestycji na obszarach położonych w strefie ochrony konserwatorskiej, reguluje ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (tak m.in. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98, także rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 26 lipca 2012 r. znak: NK-N1.4131.740.2012.MM2-2). Jakiegokolwiek bowiem inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (w oparciu o wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

Mając na uwadze całokształt powołanej argumentacji, rozstrzygnięto jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni licząc od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski